

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.843 van 9 februari 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. POKORNY loco advocaat S. GEBBETT en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Dandora, Nairobi. U bent een etnische Kikuyu. U woonde bij uw ouders en broer, in een huurhuis in Dandora. Omstreeks midden 2005 begon uw moeder een relatie met (S. M.), die leider was van de Mungiki-sekte in Dandora. Uw moeder werd onder zijn invloed lid van de Mungiki-sekte en liet zich –volgens de voorschriften van de sekte- besnijden. Ze was veel weg van huis. Uw vader had geen bezwaar tegen het feit dat zijn vrouw een relatie had met een andere man, maar hij was wel bezorgd dat zijn vrouw u en uw broer zou dwingen om tot de Mungiki-sekte toe te treden. Uw vader deed er dan ook alles aan om jullie te beschermen. Het kwam wel enkele keren tot een confrontatie tussen (S.) en uw vader. In december 2005 kreeg u het bezoek van (K.), een collega van uw vader. Hij meldde dat uw vader een week niet was komen werken en kwam vragen of u wist waar hij was. Omdat het regelmatig gebeurde dat uw vader gedurende een week van huis was voor zijn werk, had u zich niet ongerust gemaakt. Op 24 december 2005 vernam u van de wijkverantwoordelijke dat de politie uw vaders lichaam in een rivierbedding had

gevonden. Hij bleek te zijn vermoord en zijn lichaam was verpakt in een zak. U –en vele anderen- vermoedde dat (S.) achter de moord zat en u meldde dat ook aan de politie. Deze vond echter geen bewijs voor de betrokkenheid van (S.). Op 29 december 2005 werd uw vader begraven. Ook uw moeder en (S.) waren op de begrafenis aanwezig. U en uw broer bleven in het ouderlijk huis wonen. Mama (S.), een buurvrouw, zorgde voor jullie. Na de dood van uw vader trokken uw moeder en (S.) bij jullie in. Omstreeks januari 2006 sloten uw moeder en (S.) een traditioneel huwelijk. Uw moeder drong erop aan dat u tot de Mungiki-sekte moest toetreden. Dit betekende dat u een eed zou moeten afleggen, dat u besneden diende te worden en dat u voortaan alle mannen van de Mungiki-sekte zou toebehoren. U weigerde echter tot de sekte toe te treden. Uw moeder kondigde ook aan dat u met (D. C.), een lid van de Mungiki-sekte, diende te huwen, hetgeen u andermaal weigerde. U werd 2 maal gedwongen om een bijeenkomst van de Mungiki-sekte bij te wonen in een hall in Dandora. In april 2006 werd u door (S.) verkracht, op een moment dat uw moeder er niet was. Uw moeder geloofde het niet toen u het haar achteraf vertelde. U ging naar het politiekantoor en diende klacht tegen (S.) in. De zaak werd afgesloten toen (S.) zei dat hij niet thuis was op het moment dat hij u zou hebben verkracht. Tussen april en juni 2006 werd u er door (S.) valselijk van beschuldigd geld te hebben gestolen. U werd gedurende een dag en 2 nachten opgesloten in het politiekantoor van Dandora. U vermoedt dat hij deze valse aanklacht deed, om de aandacht van zichzelf af te leiden. In juni 2006 werd u nogmaals door (S.) verkracht. Deze keer ging Mama (S.) naar de politie, maar doordat (S.) de politie omkocht, bleef ook deze aanklacht zonder gevolg. (D. C.), de man met wie u moest huwen kwam 3 maal bij u thuis om u ervan te overtuigen met hem te trouwen. U werd in juli 2006 bij u thuis door hem verkracht, in afwezigheid van uw moeder en (S.). Mama (S.) bracht u naar het ziekenhuis, waar een verslag werd opgemaakt waarin bevestigd werd dat u was verkracht. Toen de politie het bewuste verslag uit uw medisch dossier opvroeg, bleek het te zijn verdwenen. Bij gebrek aan bewijs ging (D.) vrijuit. Hij kwam nog twee maal naar u toe om u te overtuigen met hem te trouwen. Bij zijn derde bezoek, in februari 2007, liet u –tegen beter weten in- uitschijnen dat u wel met hem wilde trouwen, in de hoop dat u dan met rust gelaten zou worden. Intussen had mama (S.) u op 24 januari 2007 voorgesteld aan 3 blanken, waaronder (R.). Zij waren bereid om u het land uit te helpen. Op 25 april 2007 zag u hen terug en werd u door hen naar de luchthaven van Nairobi gebracht. Zij deden de nodige formaliteiten en u ging met de 3 blanken aan boord van een vliegtuig dat u naar België bracht. Daar aangekomen reisde u met hen per taxi naar een treinstation. Zij lieten u daar achter. Op 26 april 2007 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen een groot aantal tegenstrijdigheden en hiaten vertonen met betrekking tot diverse elementen en gebeurtenissen in uw asielrelaas.

U legde bijzonder uiteenlopende verklaringen af met betrekking tot de gebeurtenissen volgend op de beweerde verkrachtingen door (S.) en (D.). U verklaarde tijdens het eerste gehoor door het CGVS dat u 2 maal (**eind mei 2006** en 4 juni 2006) verkracht werd door uw stiefvader ((S.)). De eerste maal zou een dokter -die u op het politiekantoor van Dandora onderzocht- bevestigd hebben dat u was verkracht. De politie zou (S.) zijn komen arresteren, maar die zou gezegd hebben dat hij op zakenreis was, waarop de zaak werd afgesloten (gehoor I CGVS, p. 6). De tweede maal zou u in een gespecialiseerd ziekenhuis zijn opgenomen en onderzocht. U bleek verkracht te zijn en men vond inderdaad bewijsmateriaal dat uw stiefvader ((S.)) de dader was. Mama (S.) gaf ditmaal de verkrachting aan op het **politiekantoor van Kamukinji**, dat ver van jullie huis lag, in de hoop dat zij wel iets zouden doen. (S.) zou **gedurende een week opgesloten zijn** en daarna weer vrijgelaten (gehoor I CGVS, p. 6).

Uw verklaringen over de verkrachtingen door (S.) die u tijdens het tweede gehoor aflegde wijken echter op diverse essentiële punten af van hetgeen u eerder verklaarde. Volgens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor werd u in **april 2006** een eerste maal door (S.)

verkracht (gehoor II CGVS, p. 18). U ging naar het politiekantoor van Dandora om klacht in te dienen, maar omdat (S.) beweerde dat hij op zakenreis was, werd de zaak afgesloten (gehoor II CGVS, p.19). Van enig medisch onderzoek door een arts op het politiekantoor maakte u echter volstrekt geen melding. Met betrekking tot de tweede verkrachting door (S.) stelde u tijdens het tweede gehoor door het CGVS dat Mama (S.) naar het **politiekantoor van Dandora** ging (en niet het politiekantoor van Kamukinji, zoals u eerder beweerde), maar dat ze niets meer deden [dan de eerste maal]. U verklaarde uitdrukkelijk dat u denkt dat (S.) ondervraagd werd, maar dat u denkt dat hij hen geld gaf en daarop **werd vrijgelaten** (gehoor II CGVS, p. 19). **Dit laatste is volkomen in strijd met uw bewering tijdens het eerste gehoor dat (S.) [op basis van het medisch bewijs dat hij u had verkracht] gedurende een week werd opgesloten** (cf. supra). Van enig medisch onderzoek in een gespecialiseerd ziekenhuis naar aanleiding van de tweede verkrachting door (S.) (cf. eerste gehoor) was tijdens het tweede gehoor ook geen sprake meer.

Met betrekking tot de verkrachting door (D.) verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat deze in juli 2006 plaatsvond. U begaf zich met met Mama (S.) naar het politiekantoor van Dandora om de verkrachting aan te geven, maar u werd gearresteerd omdat (D.) u er valselijk van beschuldigd had geld te hebben gestolen uit zijn huis. U werd gedurende korte tijd opgesloten (gehoor I CGVS, p. 7).

Tijdens het tweede gehoor verklaarde u in juli 2006 door (D.) te zijn verkracht. Toen u gevraagd werd of u naar aanleiding hiervan naar de politie ging antwoordde u –in strijd met het voorgaandeontkennend, ‘omdat het toch altijd hetzelfde was en de politie niets deed’ (gehoor II CGVS, p. 21). Later verklaarde u dat Mama (S.) u toen naar het hospitaal bracht, waar een rapport opgemaakt werd dat u effectief verkracht was. Toen de politie later het rapport opvroeg, bleek het uit uw medisch dossier te zijn verdwenen, waarna (D.) vrijuit ging (gehoor II CGVS, p. 22). Tijdens het tweede gehoor was volstrekt geen sprake van uw opsluiting naar aanleiding van de valse beschuldiging door (D.) van diefstal van geld uit zijn huis (cf. eerste gehoor). Dit zou ook niet verenigbaar zijn met uw verklaring tijdens het tweede gehoor dat u in uw huis (en niet bij hem thuis) door (D.) werd verkracht (gehoor II, p. 21).

Tijdens het tweede gehoor door het CGVS maakte u wel melding van het feit dat u onterecht van diefstal van geld werd beschuldigd (ergens tussen april en juni 2006), waarop u gedurende korte tijd in het politiekantoor werd opgesloten (gehoor II CGVS, p. 20), maar u stelde daar dat het (S.) (en niet (D.)) was die u hiervan beschuldigde. Tijdens het eerste gehoor was dan weer geen sprake van het feit dat u naar aanleiding van de verkrachting door (D.) onderzocht werd in het ziekenhuis [en dat er een document uit uw medisch dossier werd gestolen]. Tijdens dat eerste gehoor maakte u enkel melding van medische onderzoeken toen u door (S) werd verkracht en niet toen u door (D.) werd verkracht.

Rekening houdend met de nood aan omzichtigheid waarmee verklaringen over (de gebeurtenissen volgend op) verkrachting dienen beoordeeld te worden, dient niettemin te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent dermate uiteenlopend zijn dat deze niet langer doorleefd of waarachtig overkomen. Het betreft bovendien tegenstrijdigheden met betrekking tot de gevolgen van de verkrachting en niet over de feiten zelf.

Tevens is de bewering dat u onder constante dreiging leefde van uw moeder en (S.) niet verenigbaar met het gebrek aan maatregelen die u en anderen namen om aan deze situatie te ontkomen. Bovendien vertonen uw verklaringen in dit verband ook belangrijke incoherenties Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat uw moeder en (S.) een permanente bedreiging voor u vormden, omdat zij u wilden dwingen tot de Mungiki-sekte toe te treden, te huwen met een lid van de Mungiki-sekte en besnijdenis te ondergaan en met dat doel ook geweld tegen u gebruikten.

Gevraagd naar de houding van uw vader tegenover de situatie, antwoordde u dat hij bezorgd was dat zijn vrouw u en uw broer in de Mungiki-sekte zou onderbrengen (gehoor II CGVS, p. 1b en 3). Op de vraag waarom hij jullie niet wegstuurde, naar zijn familie in Nakuru, antwoordde u dat hij slechts 1 broer had, wat geen afdoend antwoord is op de vraag. U voegde eraan toe dat hij jullie wilde beschermen en daar alles aan deed (gehoor II CGVS, p. 1b en 3). Op de vraag wat uw vader deed om jullie te beschermen, zei u dat

hij ervoor zorgde dat jullie bij hem bleven, ondanks het feit dat uw moeder wilde dat jullie bij haar zouden komen wonen (gehoor II CGVS, p. 11). Hieruit blijkt echter niet wat uw vader precies deed –laat staan dat hij iets deed- om jullie te beschermen tegen jullie moeder en (S.), die u onder dwang wilde initiëren in de Mungiki-sekte. Uw verklaringen dat uw vader dikwijls een hele week uithuizig was voor zijn werk (gehoor II CGVS, p. 8) is weinig verenigbaar met uw bewering dat hij er alles aan deed om jullie te beschermen. Het ligt immers toch binnen de verwachtingen dat hij –indien hij werkelijk bang zou geweest zijn dat jullie moeder en (S.) jullie onder dwang zouden meenemen jullie tijdens zijn afwezigheid op permanente basis ergens zou ondergebracht hebben waar jullie veilig waren. De vaststelling dat dit niet is gebeurd roept dan ook vragen op naar de geloofwaardigheid van uw verklaring dat jullie onder permanente bedreiging stonden. Men kan zich ook vragen stellen bij uw houding ten opzichte van de hele situatie. U verklaarde dat u en uw broer na het overlijden van jullie vader alleen thuis bleven wonen en dat Mama (S.), een buurvrouw, voor jullie zorgde.

Op de vraag of de familie van jullie vader niet hielp na uw vaders overlijden, antwoordde u dat ze niet wisten wat er aan de hand was na de dood van uw vader (gehoor II CGVS, p. 8). Dit laatste komt echter niet overtuigend over, vermits u later verklaarde dat uw oom (de broer van uw vader) de begrafenisplechtigheid van uw vader in december 2005 bijwoonde en bovendien op de hoogte was van het feit dat uw vader vermoord was (gehoor II CGVS, p. 8). Het is onwaarschijnlijk dat u zijn aanwezigheid op de begrafenis niet zou hebben aangegrepen om hem jullie precarie situatie uit te leggen –bij voorbeeld dat u bedreigd werd door en verplicht werd om samen te wonen met diegene die u verdacht van de moord op uw vader- en hem desgevallend om assistentie te vragen. Tijdens het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal beweerde u overigens –totaal in strijd met het voorgaande- dat u al meer dan 10 jaar geen contact meer hebt met ooms of tantes (gehoor I CGVS, p. 3), hetgeen u daar dan ook aanhaalde als reden waarom u geen beroep op hen kon doen (gehoor I CGVS, p. 13).

Het is eveneens merkwaardig dat u Mama (S.) niet gevraagd hebt om een meer duurzame oplossing voor u te vinden of dat Mama (S.) geen initiatieven in die richting heeft genomen. U stelde tijdens het eerste gehoor dat Mama (S.) een vriend van uw vader, die in Mombasa woonde, vroeg om uw broer te komen halen zodat hij in veiligheid was (gehoor I CGVS, p. 5). Op de vraag waarom u niet bent meegegaan, antwoordde u dat het veiliger was als u er niet bij was en dat u een oplossing voor uzelf zou zoeken (gehoor I CGVS, p. 5). Deze uitspraken zijn bijzonder opmerkelijk, omdat u hiermee lijkt te suggereren dat uw broer meer nood aan bescherming had dan u, terwijl uit uw verklaringen ter zake net het tegendeel blijkt. U stelde immers dat uw moeder of (S.) uw broer niet dwongen om toe te treden tot de Mungiki-sekte ‘omdat hij nog (te) jong was’ (gehoor II CGVS, p. 14) en dat uw broer ook niet mishandeld of geslagen werd (door (S.)) (gehoor II CGVS, p. 19-20), zodat men zich kan afvragen waarom hij –eerder dan u- in veiligheid moest worden gebracht. Te meer omdat u beweerde dat u zelf onder permanente bedreiging stond van uw moeder en (S.), vermits u onder dwang diende toe te treden tot de Mungiki-sekte, hetgeen impliceerde dat u besneden moest worden en publiek bezit werd van alle mannen van de sekte (gehoor II CGVS, p. 12), dat u gedwongen werd om met iemand te huwen van de Mungiki-sekte (gehoor II CGVS, p. 13) en dat u meermaals het slachtoffer werd van verkrachting (gehoor II CGVS, p. 18-19 en 21). U legde trouwens uiteenlopende verklaringen af over het tijdstip waarop uw broer jullie huis verliet. U verklaarde tijdens het eerste gehoor door het CGVS aanvankelijk dat uw broer (R.) meteen nadat uw vader gestorven was in 2005 bij een vriend van uw vader in Mombasa ging leven (gehoor I CGVS, p. 3), daar waar u later-tijdens hetzelfde gehoor- beweerde dat uw broer rond maart 2006 -29 maart 2006- door een vriend van uw vader werd opgehaald (gehoor II CGVS, p. 5). Volgens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor door het CGVS leefde uw broer in juni 2006 echter nog steeds bij jullie (gehoor II CGVS, p. 19) en ging hij pas 2 maanden vóór uw vertrek uit Kenia –dus in februari 2007- bij een vriend van uw vader in Mombasa leven (gehoor II CGVS, p. 26). Uit het voorgaande blijkt dat vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van de door u geschetste situatie van permanente dreiging.

Bovendien legde u vage en incoherente verklaringen af met betrekking tot uw stiefvader, (S.).

Gevraagd naar hoe lang uw moeder –vóór de dood van uw vader- al een relatie met (S. B.) had, kon u tijdens het eerste gehoor door het CGVS niet antwoorden, daar waar u ruim een jaar later merkwaardig genoeg wel bleek te weten dat zij ongeveer 6 maanden vóór uw vader overleed een relatie begon met (S.) (gehoor II CGVS, p. 1b en 3). U wist niet of (S.) ook nog een andere echtgenote had buiten uw moeder (gehoor II CGVS, p. 6). Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat uw stiefvader ((S.)) 2 kinderen had, die –naar uw schatting- tussen 27 tot 30 jaar waren (gehoor I CGVS, p. 13), daar waar u tijdens het latere gehoor merkwaardig genoeg beweerde niet te weten of (S.) kinderen had (gehoor II CGVS, p. 6). U bleek ook de leeftijd van (S.) niet te kunnen inschatten (gehoor II CGVS, p. 6). U wist evenmin of (S.) –buiten zijn leiderschap van de Mungiki-sekte in Dandora- ook een beroep had (gehoor II CGVS, p. 2 en 6). Deze elementen doen ernstig twifelen aan uw bewering dat u, na de dood van uw vader, toch enige tijd in één huis woonde met (S.).

Uit al het voorgaande blijkt dat de feiten die u aanhaalde niet overtuigend zijn en dat u bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong verlaten heeft uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse vluchtelingenconventie.

Er zijn evenmin redenen om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Kenia een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Hiervoor werd reeds opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten niet overtuigend overkomen. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Kenia een 'risico op het lijden van ernstige schade', i.c. een risico op doodstraf of executie of een risico op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing zou lopen.

Bovendien kan bezwaarlijk worden gesteld dat u bij terugkeer naar Kenia een risico loopt op het lijden van ernstige schade als gevolg van een gewapend conflict. Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Kenia -i.c. Nairobi, waar u bent geboren en getogen- niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niettegenstaande het land werd getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, bedaarden de gemoederen eind maart 2008 en vinden er niet langer aanhoudende gevechtshandelingen plaats. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. Op dit moment is er bijgevolg geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang in Kenia, zodat burgers er niet langer een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.

De door u voorgelegde medische attesten (dd. 30 mei 2007, 3 september 2007, 15 september 2008 en 19 september 2008) en laboratoriumresultaten (dd. 15 september 2008) tonen aan dat u lijdt aan een aandoening die medische opvolging vergt. Het verband tussen uw medische toestand en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten wordt in deze attesten echter nergens aangehaald of aangetoond en kan worden betwijfeld in het licht van hogervermelde opmerkingen in verband met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legde geen andere documenten neer om uw identiteit of reisweg te bewijzen. Met betrekking tot uw reisweg kan nog worden opgemerkt dat het niet overtuigend overkomt dat u van slechts 1 van de 3 personen die u tijdens de reis begeleidden de naam –en dan nog enkel de voornaam- kent (gehoor II CGVS, p. 22) vooral omdat u voordien ook al 2 maal een ontmoeting met hen had in het huis van Mama (S.) (gehoor II, CGVS, p.

22-24). Evenzeer ongeloofwaardig is dat u totaal onwetend bent over het feit of de mensen waarmee u reisde al dan niet een paspoort voor u hadden voorzien. Uw bewering dat u bij aankomst op de luchthaven in België geen documenten toonde (gehoor I CGVS, p. 9-10 en gehoor II CGVS, p. 23-24) is in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, omdat hieruit blijkt dat er altijd op individuele basis een minimale controle van documenten gebeurt aan de grenscontrolepost (zie informatie in het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat **u lijdt aan een chronische aandoening waarvoor medische opvolging noodzakelijk is** (zie medische attesten in het administratief dossier)."

1.2. Verzoekster stelt dat het feitenrelaas geen correcte samenvatting is van de feiten. Zij wijst op het feit dat ze drie maal verkracht is geweest.

Verzoekster verklaart dat, anders dan weergegeven in het feitenrelaas, haar vader wel een bezwaar had *"tegen het feit dat zijn vrouw een relatie had met een andere man. Maar aangezien die andere man (S.M.) was, leider van de Mungiki-sekte in Dandora, was het levensgevaarlijk voor de vader verzoekster om tegen de situatie bezwaren tegen te uiten. Uiteraard kan de vader van verzoekster zijn kinderen beter beschermen indien hij leeft, dan wanneer hij vermoord zou zijn"*.

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster herhaalt haar vluchtrelaas en stelt dat zij voor vervolging vreest omwille van het weigeren een vrouwenbesnijdenis te ondergaan. Zij verwijst naar een recent nieuwsbericht van de BBC waaruit blijkt dat veel meisjes in Kenia vreezen en vluchten voor gedwongen vrouwenbesnijdenissen. Verzoekster meent dat de tegenstrijdigheden in haar verhaal het gevolg zijn van de psychologische en traumatische stress en van het lange verloop tussen beide gehoren. Zij stelt dat aan haar identiteit en afkomst niet wordt getwijfeld. Zij stelt dat ze een aangetoonde vrees voor vervolging heeft en niet wenst te behoren tot deze sociale/religieuze groep en dan ook geen besnijdenis wenst te ondergaan.

3.2. De uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing wordt niet in concreto weerlegd aangaande de vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen omtrent de kern van het asielrelaas, in casu (i) het politiekantoor waar de aangifte van de verkrachtingen door S. werd

gedaan en de gevolgen van deze aangiften (ii) de plaats, de wijze van aangifte en de gevolgen van de verkrachting door D. (iii) de mogelijkheid om via haar vader, of na diens dood, via familie of Mama S. onder de dreiging van S. en haar moeder weg te komen (iv) aangaande de persoon S.

Nopens de tegenstrijdigheden merkt verweerder terecht op dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. De aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de beweerde traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen omtrent de essentiële elementen van het aangevoerde relaas. Wat betreft de duur tussen de twee gehoren dient te worden opgemerkt dat een asielzoeker redelijkerwijs een precies en waarheidsgetrouw vluchtverhaal moet kunnen weergeven omtrent deze essentiële elementen daar het ingrijpende gebeurtenissen betreffen die geacht worden in het geheugen gegrift te zijn.

De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd ten gevolge waarvan zij door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het eerste middel is ongegrond.

4.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij verwijst naar haar asielrelaas en verwijst naar informatie van Cedoca toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekster het gevaar loopt besneden te worden.

4.2. Verweerder merkt terecht op dat de bestreden beslissing in de tituluur en de conclusie verzoekster verkeerdelijk uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt dienaangaande op dat het een administratieve vergissing betreft daar uit de inhoud van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat de aangehaalde feiten niet geloofwaardig zijn en omdat er actueel geen risico bestaat voor burgers om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze van haar asielrelaas. Een verwijzing naar rapporten volstaat niet om aan te tonen dat er in haar land van herkomst werkelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat aangezien dit risico in concreto dient te worden aangetoond en verzoekster hieromtrent in gebreke blijft. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen (zie sub 3.2), niet worden toegekend.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 februari 2009 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.